

ledes skulde det ellers gaae med dem, som kun have 300 R. Naar de, som have 350 Rb., ikke kunne leve, maae jo de med 300 Rb. endnu mindre kunne det, og de kunne jo ogsaa have en 4—5 Børn. Vil man rette paa Forhold af den Natur, maa man begynde med at opkræve Skatten senere — jeg siger ikke, at det vil være rigtigt; det hele kommer kun an paa Metboden — men at ville udpege de Gjenstande, som skulde kunne gøres gjældende for at begrunde en endnu hyerligere Nedsættelse, efterat man har gjort disse Nedsættelser i den virkelige Indtægt, det vilde være at tilintetgjøre ethvert Forsøg paa at opkræve en Indkomstskat; thi skal der for hvert uconfirmeret Barn bortfalde 25 Rb., saa vil der i Almindelighed slet ingen Beskatning finde Sted for gifte Folk i de lavere Classer. Nu troer jeg ikke, at man navnlig i Kjøbenhavn skal sætte en Præmie paa at faae mange Børn. Man vil paa mange Steder finde dybtgaaende Betragtninger for at bevise, hvor farligt det er at opmuntre til mangfoldige Børn, og man skal heller ikke prøve paa at rette paa en enkelt Ting, da man dog ikke kan omfatte dem alle. De ærede Herrer maae enten holde med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Sørensen), der siger: Jeg kan see paa Folk udenpaa, uden videre Undersøgelse, hvad de kunne undvære, og det tager jeg efter bedste Skjøn, eller de maae holde sig til den ærede Rigsdagsmand (Rosenvorn), som mener, at Vægten af Rjødets ikke har noget at bethyde, men at man kun skal see paa Overfladen. Vil man derimod ikke holde sig til dem, maa man holde sig til Indtægten. Man kan sætte Stigningen, som man vil; man kan tage bort fra den virkelige Indtægt, hvad man anseer nødvendigt, for at en Familie i ringe Aar kan leve, men lad saa Skatten falde saa lempeligt og simpelt som muligt paa Resten. Biville efter min Overtydning komme til ganske andre Forhold i en senere Tid end nu, men lad os kun gaae fremad; lad os faae denne Indtægtsstat; lad os tage den paa en simpel Maade og efter de simpleste Regler. Lad os huske paa, at her i Kjøbenhavn har Hr. Tørst, Hr. Mørk og Hr. Stank traadt i Steenbroen og krævet store Ting, som de have faaet udførte, og lad nu ikke Hr.

Tørst, Hr. Mørk og Hr. Stank blive fri for at betale til hvad de have krævet af Borgerne for at faae deres Dnsler tilfredsstillede.

S. Sage: Jeg har sluttet mig til det Fleertal, som mener, at Arv ikke bør beskattes, overensstemmende med Loven, hvorimod jeg ikke har troet at kunne slutte mig til Forslaget under Nr. 21, ligesaa lidt som til flere andre, idet det der hedder: „men derimod ikke af tilfældige Formueforøgelses ved Arv, bethydelige Gaver og deslige, forsaavidt de ikke anvendes til Aarets Udgifter, men oplægges som Capital.“ Grunden, hvorfor jeg troer, at Arv bør fritages, er, at den bestandig vil være let at finde, at den altid fremtræder som Capitalforøgelse, at den beskattes stærkt af Staten, og at den vil blive beskattet overmaade haardt, naar den ogsaa skulde benyttes som Gjenstand for en Communeskat, endelig at den i mange Boer vil blive en aldeles utaaelig Skat, navnlig hvor der skiftes mellem den længstlevende af Ægtefolk og Børn, hvor der ofte ikke udbetales det Allermindste, og hvor Skatten dog vil kræves. Det er sikkert, at den bestandig vil komme til senere under Form af Rente at svare Skat, navnlig naar den henstaee i Overformynderiet eller hos den længstlevende, eller paa anden Maade udsættes. Underledes stiller det sig med Hensyn til Gaver. Efter Forslaget under Nr. 21 skal der sondres mellem bethydelige og ikke bethydelige Gaver; men hvad er en bethydelig Gave? Den simple Arbejder vil ansee 1000 Rb. for en saadan, medens en lignende Sum for Sønnen af en rig Mand maaskee kun er en passende Understøttelse i Tillæg til, hvad han paa anden Maade erhverver; men det gaaer dog ikke an at opstille forskellige Principer med Hensyn til dem, som erholde Gaver. Naar det nu hedder i Slutningen af Endringsforslaget under Nr. 21: „forsaavidt de ikke anvendes til Aarets Udgifter, men oplægges som Capital,“ da maa man dog erindre, at der her er Tale om en Indkomstskat og ikke om en Udgiftsskat, og det er netop det, som frembyder de store Vanskeligheder ved at sige, hvorvidt en Gave skal beskattes eller ikke. Lad os tage et Exempel: 2 Sønner faae af deres Fader hver 1000 Rb.; den ene opbruger alle Pen-